

PIZZAMAFFIA

IN MAKKELIJKE TAAL

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Deze uitgave is een bewerking van *Pizzamaffia* van Khalid Boudou, gepubliceerd door uitgeverij Moon (Amsterdam, 2007).

Bewerking in eenvoudig Nederlands: Rose Heliczer
Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren
Coverbeeld: Shutterstock
Foto auteur: ANP
Druk: Easy-to-Read Publications

© 2020 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 520 5

NUR 286

PIZZAMAFFIA

Khalid Boudou

IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Het is gebeurd

Het is gebeurd. Bijna alles is kapot. En wat nog niet kapot is, gaat straks wel kapot. De auto's zoeven langs me heen. In anderhalf jaar ben ik veranderd van een kind in een man. En grote mannen vechten. Ik zal alles kapotmaken. Want er zit een beest in mij. En Haas is mijn prooi. Ik laat hem niet ontsnappen.

Ik buig me voorover op het stuur. Mijn hart klopt in mijn keel. Ik voel een druk op mijn maag. Mijn benen zijn gespannen. Van de zenuwen, natuurlijk. Maar ook door alles wat ik heb gebruikt vandaag om maar geen medelijden met Haas te voelen. Nee, mannen mogen niemand begrijpen of zielig vinden. Dus geef ik flink gas. De bestuurders van de auto's om ons heen wijzen met hun vinger naar hun voorhoofd. Gekken!

Zij hebben makkelijk praten. Zij gaan lekker naar huis waar de hele familie kaasblokjes eet. En waar de kinderen op hun kamer zitten met hun vrienden of hun liefje. Ik mis Alice. Haas weet niet half wat hij heeft gedaan.

Het ziet er gek uit: twee scooters op de snelweg. De rode van pizzeria Novara en de blauwe van pizzeria Melodia. Mensen in de auto's om ons heen zwaaien met hun armen. We moeten aan de kant, vinden ze. Ze denken vast: die pizzabezorgers lopen wat te dollen. Maar die bestuurders kunnen allemaal doodvallen. Ze weten niks! Het beest is los.

Haas probeert naar de vluchtstrook te rijden. Ik ga hem pakken. Niemand kan mij nog bang maken. Haas kijkt om. Hij is wel bang. Hij weet heel goed wat hij kapot heeft gemaakt. En wat voor straf hem te wachten staat. Nog een paar meter. Meer gas. Ik kan zijn uitlaat bijna aantikken met mijn voet. Haas slingert als een gek tussen de auto's door. De bestuurders kijken naar ons. Het maakt me geen ruk uit. Ze kunnen kijken wat ze willen. Dit is een gevecht tussen grote mannen.

Ik denk aan de politie. Wat als ze ons van de weg halen? Wat moet ik zeggen als ze vragen: waar ben je mee bezig? Waar moet ik dan beginnen? Bij de pizzaoorlog? Het geschreeuw van mijn vader? De buikdanseres? Of zal ik beginnen bij oom Faris?

Bij mijn neef Haas? Echt, de politie zou helemaal gek worden. Net als ik nu.

Het is bijna voorbij. Haas wordt klemgereden. Op deze kans heb ik gewacht. Gas, gas, gas! Haas kan niet meer terug. Nog een klein stukje. Ik kan erbij. Ik kan erbij. Fok jou, Haas! Ik geef die blauwe klote-scooter van Melodia een duw. Haas slingert en klapt tegen de vangrail. Bam! Hij vliegt eroverheen en valt met een harde smak in de berm. Ik rem.

Is nu dan eindelijk alles kapot?

**Anderhalf jaar
eerder**

Drukke donderdag

‘Een pizza is geen wioldop! Niet in de doos smijten, maar er zachtjes in leggen. Met liefde!’

Oom Faris is een goede baas.

Het is druk, druk, druk. Pizza hier, pizza daar.

Doos open, doos dicht, hup op de stapel en wegsturen.

‘Robbie! Robbie! Deze met spoed naar de Hendrikskade!’, schreeuw ik.

‘Waar is dat?’

‘Daar waar je moeder woont, nou goed? Schiet op, man!’

Donderdag is echt altijd superdruk. Want pizzeria Novara is in de buurt van een winkelcentrum. Op koopavond moet het personeel van al die winkels tot laat werken. Ze bestellen bijna allemaal pizza bij ons. Ze vreten zich geel aan onze pizza’s.

Maar goed: we hebben dankzij oom Faris dan ook de lekkerste pizza's.

Donderdag is ook de leukste dag. Want dan is iedereen er. Oom Faris, Haas, Robbie, Jeffrey en ik. Op de laatste donderdag dat alles nog goed is, bakt oom Faris de pizza's. Dat doet hij bijna altijd. Mijn neef Haas en kale Robbie bezorgen de pizza's. Jeffrey, met z'n rare stekelkop, werkt een paar dagen per week bij ons. Hij doet de kassa. Iedereen die bij Novara werkt, is tof.

Mijn werk is de telefoon aannemen. En ik maak kleine gerechten, zoals melanzana: gebakken aubergines.

'Brahim!', roept mijn oom. 'Brahim! Heb je die melanzana al klaar?'

Shit, helemaal vergeten!

'Ja, komt eraan!', roep ik naar oom Faris.

Dan gaat ook de telefoon nog. Ik neem op.

'Pizzeria Novara, met Brahim.'

'Hallo. Mag ik een vegetarische pizza?'

'De Vegetariana?'

'Ja. Die is zonder salami, toch?'

'Ja, vegetarisch.'

'Helemaal vegetarisch?'

'Vegetarisch is vegetarisch, mevrouw.'

Mijn oom roept: 'De pizza's voor Blokker zijn bijna klaar, Brahim! Die melanzana moet nu echt komen!'

Opletten, neef! Arwiena, arwiena!’

Ik lach me altijd kapot als mijn oom hard roept: Arwiena! Dat betekent zoiets als ‘chaos’. Snel pak ik twee pannen en smijt ze op het vuur. Olie erin en wat groenten. Ondertussen praat ik verder in de telefoon.

Zo gaat het de hele dag door, tot we ’s avonds de deuren sluiten. En dan gooien we met deegballen naar elkaar en zetten wrede muziek op. Ook deze donderdag is weer supertof.